

ת"ד 2145/05/15 - מדינת ישראל, באמצעות מדור תביעות את"ת א נגד אורלי דן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2145-05-15 מדינת ישראל נ' דן
בפני: כבוד השופט אהרן האוזרמן

בעניין: מדינת ישראל באמצעות מדור תביעות את"ת
ת"א

המאשימה

נגד

אורלי דן באמצעות ב"כ עוה"ד קרן בלס

הנאשמת

הכרעת דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק.

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה אחריות לגרם תאונת דרכים מיום 08.08.14 בנסיבות של סטייה בחוסר זהירות בעת תחילת נסיעה ופגיעה ברכב המתלונן (מונית). עוד נטען בכתב האישום כי הנאשמת עזבה את מקום התאונה בלי לעצור את רכבה וכן לא מסרה פרטים לנהג המונית המעורב שנחבל בתאונה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי במקום התאונה נהג ברכב גבר אלמוני. אין מחלוקת כי הרכב היה אותה עת בבעלות הנאשמת. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמת, מתבסס אם כן על חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27ב' (א) לפקודת התעבורה.

חקירת התאונה - ברור זהות הנהג:

עד תביעה מס' 1 המתלונן (בעל המונית שמעון דין) הבחין בתאונה וברכב הנאשמת שעזב את המקום מיד אחריה. העד נסע אחרי הרכב, ורשם את מספר הרכב ותאורו וכן יודע לתאר כי ברכב נהג גבר.

העד מספר כי לאחר התאונה אמר לו בעל פיצוציה סמוכה כי הוא מכיר את נהג הרכב, וזיהה אותו. בהודעה שמסר במשטרה על התאונה (ת/1) מיום 10.08.14 (יומיים אחרי התאונה) מסר העד כי: "**בחנות הפיצוציה מכירים את הנהג אמרו לי שהוא בעייתי ולא רצו לתת לי את שמו וכתובתו**". בעדות נוספת במשטרה (ת/2) מיום 22.09.14,

עמוד 1

חזר המתלונן על דברים דומים.

אין מחלוקת כי חוקרי המשטרה לא עשו דבר עם מידע זה וכי המשטרה "לא יצאה מחדר החקירות" ולא ניסתה כלל לאתר את העד "בעל הפיצוציה" שבידיו מידע לגבי זהות הנהג שנמלט מהמקום.

ביום 05.12.14 ביקר במקום התאונה בוחן ת"ד (ע.ת. מס' 3) וערך תרשים (השלמת חקירה). הבוחן לא ניגש כלל לפיצוציה הסמוכה, ובביהמ"ש השיב כי כנראה "לא שם לב" לעדות המתלונן והנאשמת שהיו בתיק לפניו באשר לקיומו של עד ראייה נוסף, בפיצוציה.

הנאשמת, נחקרה במשטרה ביום 03.11.14, כ-3 חודשים לאחר התאונה. בחקירתה [הוגשה וסומנה ת/4] מסרה כי ברכב השייך לבית העסק (לשיווק ירקות) שהיא מנהלת יחד עם בעלה, נוהגים פועלים מעובדי בית העסק ו-"**יכול להיות שאחד הפועלים יצא עם הרכב**". משנשאלה האם היא יכולה לברר ולדעת בכל דרך שהיא, מי נהג ברכב ענתה: "**אני ניסיתי לבדוק עם הפועלים ואף אחד לא לקח אחריות, היו שניים שהגיעו מהוסטל ואין לי פרטים שלהם ניסיתי לאתר אותם ולא הצלחתי**".

בעדותה בביהמ"ש סיפרה כי לו הייתה נדרשת על ידי החוקר למסור את שמות הפועלים, כולל עובדי "השיקום" שמופנים אליה מה"הוסטל" הייתה עושה כן, וכי מדובר ב- 4 פועלים קבועים ו-2 עובדי שיקום (מה"הוסטל").

אין מחלוקת כי חוקר המשטרה לא דרש מהנאשמת למסור לו את שמות אותם עובדים ולא ביקש לזמן מי מהם לחקירה.

ההגנה טוענת למחדל חקירתי כפול. ראשית בכך שלא נחקר כלל אותו עד ראייה רלוונטי (בעל הפיצוציה) למרות שדבר קיומו עלה מן הרגע הראשון. לשיטתה העד מהותי ביותר, שכן קרוב לוודאי יודע העד לזהות את האלמוני שנהג ברכב שנית, נטען כי חוקרי המשטרה התרשלו בחקירת הנאשמת בכך שלא דרשו ממנה רשימת העובדים בעלי גישה לרכב והסתפקו בדבריה הכלליים. חוקרי המשטרה הסתפקו באמירה הכללית של הנאשמת והזדרזו לסיים את החקירה ולהגיש כתב אישום כנגד הנאשמת, למרות שברור כי היא עצמה לא נכחה במקום, וזאת על בסיס "חזקת הבעלות", כמוצא קל.

טענת ההגנה היא כי "מחדלי החקירה" כאמור, מנעו מהנאשמת אפשרות סבירה להביא ראיות לסתירת חזקת הבעלות, פגעו ביכולתה להתגונן ומצדיקים משום כך את זיכוייה.

ב"כ המאשימה בהגנותה אינה חולקת עובדתית על ממצאים אלו ועל כך שמדובר ב"מחדלי חקירה". אף חוקרי המשטרה אישרו בעדותם בביהמ"ש את העובדות הנטענות לגבי התנהלות החקירה. לשיטת המאשימה למרות "מחדלי החקירה", גוברת "חזקת הבעלות" שמשמעותה היפוך נטל הראייה כך שהנאשמת צריכה להוכיח בכל מקרה מי נהג ברכבה.

לשיטת המאשימה משמעות הנטל הרובץ על כתפי הנאשמת היא חיובה של הנאשמת לחקור ולגלות בעצמה את זהות האדם שנהג ברכב השייך לה, ולחשוף אותו בפני המשטרה. אין זה עניינה של המשטרה לחקור את כל העדים הפוטנציאליים או את עובדי בית העסק. לדברי חוקרי המשטרה בביהמ"ש הטלת נטל כזה על המשטרה משמעותו חקירת עדים רבים, ומדובר בנטל שהמשטרה לא יכולה לעמוד בו.

דין:

השאלה שבפני אם כן דורשת הכרעה בין 2 "רעיונות" מתנגשים, כל אחד מהם מייצג תפיסה נכבדה.

מחד - "חזקת הבעלות" מייצגת את התפיסה כי יש להטיל אחריות על בעל רכב להוכיח את זהות הנהג, זאת מאחר וקיים ערך חברתי שלא לאפשר למבצע עבירה לחמוק ולהסתתר מאחורי הבעלים הרשום של הרכב (כאשר הבעלים אינו הנהג ויתכן ומחפה על הנהג).

מנגד - ניצבת זכותו של כל נאשם כי תמוצה החקירה בעניינו מתוך שאיפה ל"חקר האמת" וללא מחדלי חקירה הפוגעים פגיעה ממשית ביכולתו להתגונן מפני החשד בעבירות המיוחסות לו.

התנגשות זו מתעצמת במקרה דנן שכן כתב האישום כנגד הנאשמת מתבסס אך ורק על חזקת הבעלות וכן מוסכם כי החקירה לוקה במחדלים שכן עד ראיה פוטנציאלי שמכיר כנראה את הנהג, שניתן היה להגיע אליו בקלות יחסית לא נחקר וההסבר שמסרו השוטרים לכך, רחוק מלהיות מתקבל על הדעת.

חזקת הבעלות:

הוראת סעיף 27 ב' (א) לפקודת התעבורה קובעת כדלקמן:

"27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו."

סעיף 27 ב' לפקודת התעבורה קובע חזקה סטטוטורית כי בעל הרכב ייחשב כמי שנהג בו. חזקה זו נדרשת מקום בו הוכח כי בוצעה עבירת תעבורה ולא קיימות ראיות וודאיות לגבי זהות מבצע העבירה. בפרט נדרשת החזקה כאשר קיימות ראיות חזקות לכאורה לעצם ביצוע העבירה, אולם מבצע העבירה לא זוהה, שכן הרכב עזב את המקום בלא לעצור ובלא למסור פרטים.

כבוד השופט רובינשטיין הסביר ב- רע"פ 1185/11 מוצטפא ממדוח נ' מדינת ישראל, (01.03.11) (פורסם בנבו), כי בנסיבותאלה ייחשב בעל הרכב כאחראי לביצוע העבירה, שכן- **"הכרעת המחוקק היא, שלא להותיר עבירה הנעברת ברכב בעולם ערטילאי מן הטעם שלא הוברר מי בדיוק נהג ברכב בעת העבירה."**

מהות חזקת הבעלות והגיזנה הוסברו בעבר בפסיקה. הנשיא ברק קבע ב- ע"פ 3027/90 חברת מודיעים נ' מדינת ישראל, (08.08.91) (פורסם בנבו) כי:

"ביסוד אחריות זו מונחת הגישה, כי הבעלים אמור לדעת מי נהג ברכב הלכה למעשה וכי בכוחו לשמור רישומים ראויים בעניין זה. כאשר הרכב הוא בבעלותו של בן-אדם בשר ודם, שזה רכבו היחיד, קיימת הנחה עובדתית חזקה שהוא עצמו - או אחר ברשותו - נוהג ברכב ... עליו לשמור על זהות הנוהג, ואם הוא נמנע מכך, רואים אותו עצמו כאילו נהג ברכב. אחריות זו היא אחריות פלילית-אישית מוחלטת. היא אישית, שכן הבעלים נמצא אחראי בגין מחדליו באי-ידיעה על דבר זהותו של הנוהג ובאי-שמירת רישומים בעניין זה ... הבעלים משתחרר מאחריותו דווקא כאשר בידו לזהות את הנוהג בפועל, ... עניין לנו באחריות פלילית אישית, בעלת אופי מוחלט. האחריות היא מוחלטת, שכן הבעלים אחראי בגין עבירה שנעברה ברכב, למרות שהוא עצמו לא נהג ברכב"

אף אם תאומץ הגרסה כי נהג ברכב גבר וכי הנאשמת בעצמה לא נכחה במקום ולא נהגה ברכב, אין בכך כדי לסתור את החזקה הקבועה בסעיף 27ב. (א) לפקודת התעבורה. מלשון הסעיף עולה כי אין זה מספיק שבעל הרכב יוכיח שלא הוא נהג ברכב, אלא עליו להוכיח באופן פוזיטיבי מי נהג ברכב, או למי מסר את החזקה ברכב, או שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.

מקום בו לא הופרכה חזקת הבעלות, הורשעו לא אחת בעבר בעלי רכב בביצוע עבירות תעבורה אף במקרים בהם עלה בבירור כי לא ביצעו בעצמם את העבירה, למשל עקב שהות בחו"ל בתקופה הרלוונטית.

[ראה: ע"פ 1160/99 איתי הכהן נ' מדינת ישראל, (17.04.00) (פורסם בנבו) ; רע"פ 9/11 מאיר צמח נ' מדינת ישראל, (11.04.11) (פורסם בנבו) ; רע"פ 3157/13 דב קרפ נ' מדינת ישראל, (05.05.13) (פורסם בנבו) ;]

התכלית שבהרשעת בעל הרכב שהיא כאמור שלא לאפשר לעבריין לחמוק, הוסברה בעניין "צמח" שבו נמנע בעל הרכב מלהעיד ולמסור גרסה, הגם שעלה חשד לכאורה כי ידוע לו היטב מי נהג ברכב. בערעור בביהמ"ש המחוזי נטען כי בעל הרכב הורשע בניגוד לכללי המשפט הפלילי, על אף שלא ביצע כל עבירה. טענה זו נדחתה על ידי בית משפט המחוזי, ובבקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון, פסק כבוד השופט גו'בראן כלהלן:

"לטעמי במצב דברים זה יש מקום להחלת חזקת הבעלות, קרי, מקום בו הבעלים של הרכב ממלא פיו מים ולא מוסר כל גרסה, אפילו לא "ראשית גרסה" בדבר הנוהג ברכבו, אזי יש מקום להחלת חזקת הבעלות והטלת אחריות אישית פלילית בעבירות תעבורה על המבקש, וזאת בהתאם לתנאים הקבועים בסעיף 27 לפקודה....יש להדגיש בפני המבקש כי האחריות הפלילית שהוטלה עליו והעונש בצידה אינה על סמך "תחושות בטן" של הערכאות הקודמות, כפי שנטען, אלא על סמך הוראה ברורה בחוק, אשר קובעת חזקת הניתנת לסתירה. חזקה זו לא נסתרה על ידי המבקש למרות שניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי כאשר הרכב הוא בבעלותו של בן-אדם קיימת הנחה עובדתית חזקה שהוא עצמו - או אחר ברשותו - נוהג ברכב."

המסקנה היא כי אין בעובדה כי נהג ברכב גבר (ולא הנאשמת) כשלעצמה, כדי לסתור את חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 לפקודה. השאלה היא, אם עמדה הנאשמת בנטל להוכיח כי אדם אחר נהג ברכב וזהותו אינה עלומה אלא יש לגביה ולו ראשית ראייה שיכולה להבשיל עד כדי ברור הזהות, על ידי חקירת העד הנוסף (שלא נחקר) במשטרה.

השפעת קיומם של "מחדלי חקירה" בעבודת המשטרה:

אמנם הדין בישראל אינו מחייב את התביעה להבאתה של הראייה המקסימלית, די "בראייה מספקת".

[ראה: ע"פ (ת"א) 70237/07 אדרי אביב נ' מ"י, (14.4.08), ע"פ 8002/99 אלי בכר נ' מ"י, (2.9.2001) ובספרו של הש' יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק שני (תש"ע - 2009), עמ' 700]. ביהמ"ש יכול להכריע על סמך הראיות שבפניו, גם אם בפוטנציה קיימות ראיות נוספות שיכולות לסייע בשאלה שבמחלוקת.

עם זאת, כאשר נחצה הגבול שבין "אי מיצוי החקירה" ל-"מחדלי חקירה" ממש וכאשר נפגעת יכולת הנאשם להתגונן, הרי שיש לזכות את הנאשם בשל כך. לעניין זה הציגה ב"כ הנאשמת 2 החלטות בבית המשפט המחוזי בהן בנסיבות דומות, למרות חזקת הבעלות, גבר הצורך בחקירה הוגנת וניתן זיכוי עקב אי חקירת המשטרה בצורה הולמת אחר איתור זהות הנהג בפועל.

בעפ"ת 9742-10-15 פבל דינסטר נ' מדינת ישראל (24.12.15) (פורסם בנבו), כב' הש' רענן בן יוסף, זיכה נהג בתאונת דרכים, כאשר קבע כי במקום בו נהג מואשם מכוח חזקת הבעלות וקיימות ראיות לכאורה שאפשר ויאמתו את גרסתו שלא הוא נהג ברכב, על המשטרה לדלות ראיות אלו ולא להסתפק בהגשת כתב האישום על בסיס "חזקת הבעלות", שאם לא כן תקופח הגנת הנאשם.

נפסק כי כשמדובר ב"חזקת הבעלות" המאשימה כרשות חוקרת לא תוכל לעשות לעצמה "הנחות" ולהימנע מלחקור עדים שיש בהם כדי לחזק את גרסת הנאשם. מדובר במאמץ סביר אשר בנקל יכול לשפוך אור על זהות הנהג "האמיתי" ולהוציא את האמת לאור.

במקרה דנן, נראה כי המשטרה לא עשתה מאמץ מינימלי לדלות ראיות התומכות בגרסת הנאשמת. המתלונן (ע.ת. 1) מסר לחוקרי המשטרה מידע קונקרטי לגבי קיומו של עד ראייה, שמכיר ומזהה את הנהג, והמשטרה למרות שיצאה למקום התאונה לא ניסתה לאתר את העד (בעל פיצוציה סמוכה) ולגבות את עדותו. בכך, קיימת אפשרות ממשית שהנאשמת הייתה מצליחה לו הייתה נחשפת גרסת אותו העד, להביא ראיות לכאורה לסתור את חזקת הבעלות. בכך נפגעה הגנתה.

וכך כותב כב' הש' בן יוסף בעניין "דינסטר" הנ"ל:

"לטעמי, במקרה שבפנינו לא ניתן לומר שהמערער מילא פיו מים ולא מסר כל גרסה...., לו טרחה החקירה ולו מעט, לדלות ראיות זועקות התומכות בגרסה, כי לא המערער היה הנהג קיימת

אפשרות ממשית ברמה של מאזן ההסתברויות לפחות, שהמערער היה מצליח לסתור את החזקה או לכל הפחות היה המערער מצליח להוכיח את גרסתו ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו.

משעה שמדינת ישראל בחרה שלא לעשות מאמץ מינימלי ולא ליטול העדויות המפורטות הרי שקופחה הגנת המערער, עד כי ברור שבלעדיהן לא היה בידיו להוכיח את גרסתו ולא יכול היה להתמודד כראוי עם חומר הראיות.

המאשימה לא תוכל לעשות לעצמה "הנחות" כרשות חוקרת בכל אימת שמדובר בחזקת הבעלות ולקנות לעצמה חרות לא לחקור עדים אובייקטיביים וישירים שיש בהם לחזק את גרסת המערער. מדובר במאמץ סביר אשר בנקל יכול לשפוך אור על הנהג "האמיתי" ובכך להוציא את האמת לאור."

בעפ"ת 22455-06-12 עדה אשקר נ' מדינת ישראל (28.06.12) (פורסם בנבו), כב' הש' רענן בן יוסף זיכה בעלת הרכב בתאונת דרכים, בנסיבות דומות כאשר ברור היה כי ברכבה נהג גבר, עקב מחדלי חקירה "כבדים" של השוטרים, שפגעו ביכולת בעלת הרכב להתגונן ולהוכיח את זהות הנהג ברכב.

ביהמ"ש מצטט מתוך ע"פ 2218/06 כאמל הייב נ' מדינת ישראל (21.12.06) (פורסם בנבו):

"... הרשעתו של אדם בדין פלילי או מעין פלילי, אך משום שיכשל במציאת האדם שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה, אף במקרה בו יוכיח אותו אדם - באופן פוזיטיבי - שלא הוא עבר את העבירה, מביאה לתוצאה קשה של הרשעת אדם בלי שמתקיימים בו היסוד העובדתי והיסוד הנפשי של העבירה, בניגוד לעקרונות היסוד של דיני העונשין...".

בע"פ 10049/08 אבו עצא נ' מדינת ישראל, (23.08.12) (פורסם בנבו), בפסקה 92, הודגש כדלקמן:

"המשטרה צריכה להתמקד בחקר האמת... חקר האמת משמעו, בין היתר, השגת ראיות אובייקטיביות ופוזיטיביות, איתור עדי ראיה וגילוי ממצאים פיסיים לשם ביצוע בדיקות פורנזיות ואחרות... עדיפה לטעמי שיטת חקירה במסגרתה רותמת המשטרה את מיטב משאביה לשם איתור ראיות של ממש אף מחוץ לחדר החקירות".

יפים לענייננו דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל, (20.08.13) (פורסם בנבו):

"מן האמור לעיל עולה כי כאשר ניתן, במאמץ סביר, לאסוף ראיות נוספות, ובמיוחד ראיות של עדים ישירים לאירוע, או ראיות אובייקטיביות בטבען - הרי שיש מוצא מאותו הכרח אודותיו דיברתי לעיל. במצבים שכאלה, המשטרה נדרשת להשיג את הראיות הנוספות, וזאת בדרך של זימון העדים הרלבנטיים, או בדרך של "יציאה מחדר החקירות" ותיעוד הממצאים בזירה. לא בכדי קבע חברי, השופט י' דנציגר, במקום אחר כי: "כאשר מדובר בדיני נפשות יש לנקוט בכל הליך חקירתי מתאים, בגדרי החוק, שיכול לסייע בחשיפת האמת" (בענין חזיזה בפסקה 65)."

סיכום והחלטה:

מרגע הגשת כתב האישום בנסיבות בהם זהות הנהג עלומה, נקודת המוצא היא היפוך נטל הראיה, במובן זה שעל

הנאשמת הנטל הראשוני להוכיח כי אדם אחר נהג ברכב. אין די בהעלאת ספק, אלא על הנאשמת להוכיח קיומה של אחת מבין 3 החלופות המנויות בסעיף 27 לפקודת התעבורה, כסייג לאחריותה כבעלים, היינו: הוכיחה את זהות הנהג ברכב, או למי מסרה את החזקה ברכב, או הוכיחה כי הרכב נלקח ממנה בלי ידיעתה ובלי הסכמתה.

חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27ב' לפקודה היא חזקה שבדין. הלכה מושרשת היא שהפרכת חזקה מן הדין מותנית בעמידה במאזן ההסתברויות. מכאן כי הבעלים/המחזיק ברכב אינו יוצא ידי חובתו על ידי הקמת ספק סביר, אלא עליו להוכיח את גרסתו ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו.

[ראה, ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית, (18.05.98) (פורסם בנבו) מפי כב' השופט קדמי].

במקרה דנן, נמצאו "מחדלי חקירה" המתבטאים בשניים: אי חקירת עד מהותי שביכולתו לכאורה להצביע בברור על זהות הנהג, וכן אי מיצוי החקירה מול הנאשמת ועובדי העסק בעלי הגישה לרכב. משקלם של "מחדלי החקירה" במקרה זה, מוביל למסקנה כי בהתקייםם נפגעה יכולתה של הנאשמת להתגונן, במובן זה שנחסמה דרכה לסתור את חזקת הבעלות, ולהוכיח את זהות הנהג בפועל.

החובה לחקור ולאסוף ראיות רלוונטיות, מוטלת בראש ובראשונה על המשטרה. תפקידה של המשטרה איננו להאשים חשודים או להרשיע נאשמים, אלא לאסוף ראיות לצורך חשיפת האמת. [ראה: ע"פ 5019/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל (20.08.13) (פורסם בנבו)].

כאשר ניתן במאמץ סביר לאסוף ראיות אובייקטיביות, ובמקרה דנן אף להגיע ולגבות עדות ניטרלית של עד ראייה ישיר לאירוע, המזהה את הנהג שנמלט, נדרשת המשטרה "לצאת מחדר החקירות" לאתר את העד ולהגיע לנהג. אין להסתפק במוצא הקל של הטלת אחריות על בעלת הרכב בהתבסס על "חזקת הבעלות".

הרעיון מאחורי "חזקת הבעלות" הוא שלא לאפשר לעבריין לחמוק ולהסתתר מאחורי בעל הרכב המחפה עליו. במקרה דנן לא התרשמתי כי קיימת ולו בדל ראייה לחשוד בנאשמת כי היא מחפה על הנהג, או כי זהותו ידועה לה.

מאחר והחקירה לגבי ברור זהות הנהג שהייתה אפשרית במקרה זה, לא מוצתה על ידי חוקרי המשטרה, אני מוצא לקבל את עדותו הפוטנציאלית של העד שלא נחקר וזאת כראייה נסיבתית לזכותה של הנאשמת שתילקח בחשבון לצורך הפרכת חזקת הבעלות, באופן המביא לכל הפחות להטיה של מאזן ההסתברויות לזכותה. בכך אני קובע כי הנאשמת הפריכה את החזקה.

מאחר ועסקינן בהטלת אחריות פלילית שלא מכוח מעשה מוכח כלשהו של הנאשמת אלא על סמך רישומה כבעלים של הרכב, יש לנקוט גישה גמישה יותר, כך שגם אם גרסתה של הנאשמת אינה מלאה, לאחר שאני זוקף לזכותה את העדות הפוטנציאלית של העד שלא נחקר, אני מוצא כי הומצאו מטעמה די ראיות שיש בהצטברותם כדי להביא למסקנה כי הנאשמת עמדה בנטל לסתירת החזקה.

מאחר והנאשמת בעצמה לא נהגה ברכב, ומשלא הוכיחה המאשימה את זהות הנהג ברכב לאחר שהופרכה "חזקת הבעלות" כאמור, אני מוצא לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק, לביהמ"ש המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ז, 14 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

מזכירות תעביר העתק הכרעת הדין לצדדים. הדיון הקבוע ליום 22.01.17 למתן הכ"ד - מבוטל.